کوچنۍ هیلۍ مو ستریږي

محمد رفیع صیاد

PROPERTY OF
ACKU
9277

کوچنی هیلي مو ستریږي

PROPERTY OF
ARIC
Established
1989

محمد رفیع صیاد

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه

نوم : کوچنی هیلې مو ستریږي

شاعر : محمد رفیع "صیاد"

خپرېدو نېټه : زمری ۱۳۷۹

شمېر : ۵۰۰ ټوکه

بیه : ۳۰ روپۍ

چاپځی : دانش کتابتون، قصه خوانی بازار، پېښور
فون ۲۵۶۴۵۱۳.

اهداء:

- خپل محترم تره استاذ شهید محمد شافي ناصح ته چې د انقلاب د خونړي سېلاؤ لومړنیو څپو راڅخه وړی دی.

- خپلې قدرمنې مور او پلار ته، چې د کډوالي په سختو شرایطو کې یې د پوهې د بلې ډېوې مریدی کې وساتلم.

مننې

له قدرمن فیض الرحمن آفریدي څخه، چې زما د ګرمو بنداړونو ملګری دی مننه کوم چې د دې کتاب لګښت یې پر غاړه واخیست.

د (MSCC) د محترم استاذ مهتاب الدین واثق ډېره شکریه ادا کوم، چې کتاب یې پخپلې هڅې په کمپیوټر کې ټایپ او ترتیب کړ.

د شعرونو د هوسیو صیاد

زلمی لیکوال ښاغلی محمد رفیع صیاد مې ډېر خوږ دوست او ګران ملګری دی. څومره چې لوی خدای (ج) پرې ښکلې څېره او ښکلي کړه وړه لورولي، همغسې يې د مینې ډک زړه هم ورکړی دی، ځکه خو زموږ د نازولي لیکوال ګل- ګل خیالونه هم لري.
ښاغلی صیاد ډېر ځله خپل خیالونه او فکرونه په خواږه نثر کې رانغاړي، ډېر حساس هم دی. کله چې يوه عاطفي پېښه ووینې بیا يې خوږ نثر پرې لیکلی وي. کله کله شعرونه هم لیکي، مشاعرو ته ډېر کم راځي، خو د طبعي یارانو ته خپل شعرونه په خوند، خوند اوروي.
ماته يې هم کله نا کله خپل شعرونه او نثرونه اورولي دي. که خدای مې غلط نه کړي، داسې راته ښکاري، چې تر شعر نه په نثر کې دوه درې ګامه مخکې دی. کله چې يې له مانه د خپلو لیکنو په هکله نظر غوښتی و، په زغرده مې ورته ویلي وو:
" د خپلو آثارو د چاپولو لومړی حق به نثر ته ورکوې".
خو زه لا خبر هم نه وم، چې څو ورځې وړاندې يې د خپلو شعرونو ناچاپه ټولګه راوړه. ما هم ډېر څه پکې ونه ویل. ما وې څه ښه يې کړي. شعرونه يې داسې مثال لري لکه تازه په خبرو راغلي

ماشومان. د داسې ماشومانو ورې ورې او ماتې ماتې خبرې ډېرې خوږې لګېږي.

دا شعرونه، چې صیاد صیب ته د خپلو ماشومو اولادونو مثال لري. ښه کار یې کړی چې مینه یې ورسره کړې. سړی چې له شعر سره مینه ونه کړي، نو له څه شي سره به یې وکړي.

زه په دې ډاډه یم، چې د دې کتاب خپرېدل به زموږ ښاغلي شاعر ته ډېره ګټه ولري. هغه ځکه چې دا یې لومړی قدم دی. خپل تیندکونه او ښویېدنې ته به یې پام شي. د دویم کتاب خپرولو ته به ښې تجربې پیدا کړي. په دې کتاب کې یې د لا پرمختګ د امېد نښې نښانې شته، یو شمېر شعرونه یې پر هغو پېښو لیکلي، چې شاعر په هډ او پوست لمس کړي دي.

دا دستور دی چې له درده زګېروي خېژي
ګنې څه وو د رحمان له شاعری

ښاغلی صیاد پخپله ښکار شوئ او نیمه بسمل فریادونه یې کړي دي. د ځینو خلکو جفا یې هم ژړلې ده. ځینې شعرونه یې په روایتي انداز پر هغه لاره هم روان دي، چې زما او ستا په څېر د سلګونو او زرګونو پدې روان دي.

د صیاد صیب په هکله یوه بله خوشبیني هم لرم. دا خوشبیني ځکه لرم، چې د انتقاد د زغملو حوصله یې ډېره ده. خدای دې نور هم ډېر صبر ورکړي. صابرو خدای مل دی. انشاء الله چې ښاغلی صیاد به د ښکلا په دښته کې د شعرونو ډېرې هوسۍ ښکار کړي.

په ډېره مینه او په ډېر ادب

کاروان

۲۵/۷/۲۰۰۰

aa پېښور

باید ووایم چې:

د زهیرو ملګرو ډاډګیرنه ده، چې د شاعرۍ د لومړۍ مرحلې خامو شعرونو مې د یوه کتاب ګوتې بڼه ترلاسه کړه.

خدای شته، چې کله کله به مې په زړه کې د شعرونو د کتاب د چاپولو ارمان راغی، خو بیا به پخپلو شعرونو بې باوره شوم او ځان به راته ډېر نهیلی ښکاره شو، خو زما ځینو نږدې ملګرو زما د کتاب پر چاپولو ټینګار وکړ او ورسره یې پر دې ډاډمن کړم، چې ګوندې شاعري مې لږه ډېره تنده ماتوونکې ده.

خو په لنډه توګه باید ووایم، چې که هر شی دی او هر څنګه ده، دا دی د یوه کتاب په بڼه ستاسو مهربانو لاسونو ته در رسېدلې ده، هیله ده، د زړه راښکون کوم څرک پکې درته ښکاره شي.

په خورا درناوي

محمد رفیع صیاد

۲۰۰۰/۷/۷

غـــزل

گلستـــان کی به مزې کړي بوراګان بیا
شي مخمور به د ګل خـــوا کی بلبلان بیا

دا چـمن به وي ښایستـــه په سروګلونـــو
په خوښ زړه به خدمت کړي خدمتګاران بیا

تـول یاران به وي را جمع پـه محفل کـی
کړي مجلس به دخوږی مینی دوستـان بیـا

هـــریوکس بـه د اُلفـت غـزلـی وایـي
وي را تـول بـه د وطن ســـازندګان بیا

عـا شقان بـه معشوقو سره خلـوت کړي
ملنګان به وي غربت کـی پاچاهـان بیـا

وي به تـول خلك مستـی او خوشالی کـی
د صیـاد په مزار څلـي به وي وران بیـا

۱۵ـ ۱۲ـ ۱۹۹۱ پیښور

غــزل

زه په خپله بې وسۍ او ســوزان خوښ يم
د يار غم کې مې هر وخت په خفگان خوښ يم

نه هغه چــې يــمه دور د يار لــه ځــنگه
د يار غير کې بې له سوده په زيان خــوښ يم

چــې د يار نه مې جدا يم ژوند به څه کــړم
بــې د ياره د ځــوانۍ په خــزان خــوښ يم

لږ شــربت د مينې راکــه چــې يې گــوټ کړم
بيا مــې پرېږده په هر قسمه نيران خوښ يم

د جلاد مخ کــې به ســر په غرور ټيټ کــړم
کــه دې امر راته وکــړ مستان خوښ يم

ســتا له حــکم نه طغيان جرم عظيم دی
ســتا په امــر ســرنگون په يزدان خوښ يم

۱۹۹۲-۱۲-۲۹ پېښور

غزل

ماعاشقي له کمال ستایاده کړه
بیت او مصرعه می له موسکا یاده کړه

زما په خیال کی ستا خیالونه ضم دي
ستا نامه ځکه می بیا بیا یاده کړه

گل او اغزي وي همیش یو بو تي کی
ځکه وفا می له جفا یاده کړه

لال او جوهر او مروارید می ترك کړل
قیمتي مینه می د ستا یاده کړه

چرو په لاس دبیلتانه دی یاره
زما غزل ته ابتدا یاده کړه

صیاد د زړه په رنځ اخته ؤ خدا یگو
سبه شوله دا چی دی وفا یاده کړه

۱۹۹۳-۱-۲۱ پیښور

غزل

(دتوشيح شكل)

ما خپل ځان دی تا لپاره فدا کړې
ستا په مينه کی می نوی ژوند موندلې

حد دميني مې آسمان سره غورځنګ کړي
حددميني مې تر پايه رسيدلې

مثال ستا دښکلي مخ لکه د لمر دی
چې زما دخيال مکان يي رڼا کړې

ددنيا جاه او جلال درنه قربان شه
ما غيرت دستا ومخ وته ورکړې

رنګ دلبو دی زما لبو ته ورکړه
ستا په شونډوکی مې نوی رنګ ليدلې

فيض دميني اوعطا دی راته راکړه
جام په لاس يم ستا درګاه ته دريدلې

يو ناچيزه شان احسان دی پر ما وکه
بيا به درومم که په هر لوری وم تللې

علامې دليونتوب راباندی راغلی
ستاغمونو خدايگو ډير يم ځورولې

صد صدۍ كه ددنيا شي پر ماتيرى
ستا د مينى به وانه وړم يم غښتلې

يارانې په بى دلۍ كله كيدى شي
وي د ډاريارانې تل خپل سر خوړلې

ازميدلى دى عالي عشق كى يم ياره
چه په هيڅ رنگه فن نه وم ازميدلې

د دنيا عمر مى هسى هجران وخوړ
دصياد دعشق ارمان لا جل وهلې

پيسنور ۱۹۹۳/۷/۲

غزل

دخوږ یار خواږه یادونه دي اوزه یم
دبیلتون درانه وارونه دي اوزه یم

ملاقات مې دخوښې سره ونشو
بدمرغ ژوند دی تکلیفونه دي اوزه یم

په تهولګي کې دیارانو بې ساه بوت یم
ډوب سوچونه ستا فکرونه دي اوزه یم

دخندا مې کوم اثر چا صحیح نه کړو
همیش اوښکې دي ویرونه دي اوزه یم

مرحمت د ګل ورین خخه ویزار یم
دغمونو بارانونه دي اوزه یم

هیڅ پروا زما دژوند ورسره نشته
تش تصویر ته سلامونه دي اوزه یم

تهوله شپه یي دتسبیح په شکل وایم
ستا د خولې خواږه لفظونه دي اوزه یم

په خپل خیال کې ډیر په خیال خیال پکې زانګم
ستاد زلفو طنابونه دي اوزه یم

ظاهر روغ باطن کې وسوځیدم خلکو
بس دعشق سوځند اورونه دي اوزه یم

لا تراوسه پری زه سیر نشوم صیاده
دلیلې شراب جامونه دي اوزه یم

۹۳/۱۰/۱۹ پېښور

غـزل

زه د رنداتو پـه مذهب خـوبن يمه
دتنگ نظرو پـه غضب خوبن يـمه

دستا نـصيحت لـره اړمـن نـه يمه
په سورانگار ديار په لب خـوبن يمـه

که داگفتار بـى ادبـي گنمى تـه
زه بى ادبه بـى ادب خـوبن يـمـه

دستا گفتار دستا رفتارمي هوش دى
په ميکده پـدى سبب خـوبن يـمـه

زه صياد عشق کى سرلوړي غواړمـه
که يم هرخوك پچپل نـصب خوبن يمه

۹۵/۳/۱۱ رودات

☆☆☆

دتصور لحظې

تیرې شولې شپې خو په يـو راز كـې تيـرې شـوې
لحـظې دتصور په كوم انداز كـې تيـرې شـوې

قـافلې مـې ديـادونو ډلـې ډلـې ميـلمنې شـوې
غمونه يې زما مله كړل خپله نازكـې تيـرې شـوې

په مـستـو اتـڼونـو يـې دخـيال كلـي كـړل وران
داسپينې سپينې تركـې پـه مجـاز كې تيرې شـوې

داستا وړې وعدې لنډې دكال غوندې اوږدې شوې
شيبې اوږدې له ورځو كوم اعجاز كـې تيرې شـوې

صياد دستا په عشق كـې بدنامي كـه كړه حاصلـه
هم هغه يـو خـو ورځـې امتيـاز كـې تيرې شوې

۹۵/۱۲/۲ پيښور

☆☆☆

ساز دستار

دا دخمرو سرو پیالو کړمه خمار
که داستا خمارو سترگو کړم بیمار

نور به ستا یمه شوم پاتی میخانه کی
تاچی وکړلو دا راز ناز او کردار

راشئ کینئ چی د ژوند سور می پری سور کړم
خلکو ما لره راځي ساز دستار

زه له نورو گیله نکړم بخت می خپل دی
کله خپل یار می شي یار کله اغیار

اوس صیاد دستا په مینه گرفتار دی
دا کوم پیر ورلره کړیدی آزار

۹۵/۱۰/۵

☆☆☆

خاوری ارمانونه

ماته دی پیدا د زړه رنځونه کړل
ځانته دی خوښونه ډک ګنجونه کړل
ماتــه دی د مینی زهــر راکـــړلــه
ځانته دی له میو ډک جـــامونه کړل
ماتــه دی د مینـی لاری شاړی کړی
ځانته دی اسانــه مـــنزلـــونه کړل
زه دی په اغزو بانـدی سوری کـړمه
تا ځانته حاصله سره ګلـــونه کړل
تا چــی د رقیب خبری واوریـــدی
ماته دی مشکل د عشق شرطونـه کړل
مخکی دی نه چیرته دی غصه نـه وه
اوس دی راپیدا دا عادتـــونه کړل
زه دی د ژوندون له کاروان پاتی کړم
تاځان کی پیدا دا کمـــالونه کړل
تا چی د رقیب سره خنـدا وکــړه
خاوری د صیاد دی ارمانـــونه کړل

۹۵/۱۰/۱۲ پیښور

☆☆☆

د یادونو قافلې

د یادونو قافلې دي ځي راځي
په زړګي مې سرې لمبې دي ځي راځي
ته پوره يې ملکه يې بې پروا يې
بس پرما د هجران شپې دي ځي راځي
تهوله شپه دستا یادونو کې مشغول یم
هم له دوې مې مرکې دي ځي راځي
کله مخ دې ماه جبین راته ښکاره شي
کله تشې ویر اسرې دي ځي راځي
که مې اوښکې که ستا یاد که توري شپې دي
دا همه واړه ګیلې دي ځي راځي
ښه ده دا چې دې یادونه زما مله دي
د یادونو بدرګې دي ځي راځي
ستا یادونو کې له ځانه هسې ورک شم
نوش د میو دې نشې دي ځي راځي
محبت کې دې پاسخ راعطانکړو
د صیاد لیاک جنازې دي ځي راځي

☆☆☆

۱۹۹۵/۷/۵ پیښور

یادمی څوروي

په عشق کی دی ډیر خوښ یم خو میعاد می څوروي
وعده به می پوره کړم خو ستا یاد می څوري

مطرب سره نغموکی په یوه رمزکی چلیږم
هرکام ناکام قبول می خو اشداد می څوروي

د ستا تابع به اوسمه اوستا به پیروي کړم
رټل په هر مجلس کی او عناد می څوروي

د ستا هره خبره زه د سر په سترګو اخلم
د تا مله ترش جبینه بد افراد می څوروي

د ستا په یاری وشرمیدم روح وایي بی قدره
وجدان را ته پیغورکړي چې صیاد می څوروي

پیښور ۹۵/۲/۱

☆☆☆

هنرد رباب

خدای د پاره لږ یو څوګوټه شراب را
رحم وکړه زما مست زور او شباب را
چي غماز کارغه ته درس د عبرت ورکړم
آمنګلی پیاوړی د عقاب را
چي ورورسم د مینی کاروان ته
ما ته بال او پر عطا داسی شتاب را
په تیاروکی د هجران یم ګمراه شوی
شه موسکی سپینه رڼا لکه مهتاب را
د هجران سیلاؤ لاهو کړمه لاس راکړه
نه! زلفان دراز دراز لکه طناب را
چی پری وخیژم آسمان سپوږمۍ او لمر ته
ما ته عشق کی ممتازي داسی اَسباب را
په شغلو ستا د جبین باندی که سوځم
خبر بلیږه حرارت لکه آفتاب را
د رقیت سره دی یوځای لیدی نشم
زما اوسه خیر دی مالره عذاب را
چی دی زړه سره په رمز خبری وکړم
ماته دارنګه هنر لکه رباب را
د صیاد چی پری غزل د عشق چالان شي
معلومات دی د بدن په هر یو باب را

۹۵/۸/۳۰ پیښور

سزا مالره پیدا

برباد شوم محبت کی سزا مالره پیدا
لوظونه د عشق مات شول جفا مالره پیدا

دا زړه دی که تور کانی د صحرا پری نه پوهیږم
اوس ها کړي او بیا نا کړي اداء مالره پیدا

تیارو د محبت کی گمراهي څه گناه نه ده
زه خوښ یم دی ظلمت کی خطا مالره پیدا

دی دوه ورځو دنیا کی می وبال د مینی اخلي
بی ترسه لاپروا ده ژړا مالره پیدا

خشاك په رنگ می سیځي هیڅ پروا می د تن نکړي
لمبه ده زه یې وسوم تعدی مالره پیدا

صیاده تاترین کی یمه خوښ ددی دنیا نه
ناکام عشق شو بلا, دا بلا مالره پیدا

۹۵/۹/۱۳ پیښور

هغه ته یی

چې بې اوره سوځول کا هغه ته یی
چې په غشو کې تهومبل کا هغه ته یی

ته یی شمع بې غمۍ سره بلیږی
چې پتنګ ستي کول کا هغه ته یی

ډیر دی عشق کې کړل وریته آهونه باسي
چې بې سوده ځورول کا هغه ته یی

بې مقصده چې په زړه داغونه کیږدي
هر څه هر څه نازك ګل کا هغه ته یی

څوك پاچا کړی په زلفانو کې ځای ورکړی
کوزول پورته کول کا هغه ته یی

زه صیاد په طبیانو نه رغیږم
چې زما زړه رغول کا هغه ته یی

پیښور ۹۵/۱/۱

☆☆☆

غـزل

تصویر می د جانان په سرو پیالو کی وینــم وینــم
راحت می د زړگي په می خانو کی وینــم وینم

خیر نن یی که اداء وکړه او مخ یی رانـه پټ کـړ
جریان می د غزل په تـلوسوکـی وینـم وینــم

نه چیرته یی مکتب شته نه د عشق معلم پیـدا شو
دا هر څـه د طبیعت پـه فلسلفو کی وینــم وینم

بیلتون کی یی که ژاړمـه خیر زړه به می کنګال شي
منزل ته رسیدل مـی په سلګو کی وینـــم وینم

پرون یی را ته سره لاسونه غبرګ لاسو کی را کړل
نن ستوری د اقبال می اسمانو کی وینـــم وینـم

صیاده پروا نکړي که جفا یی خپل مضمون کـړه
دګل بهبود د بوټي په اغـزو کی وینــم وینـم

۹۵/۱۰/۲۹ پیښور

☆☆☆

غــــزل

لوبه شوله جوړه چې زه ستا د سترګو خار شومه
و ویشتم وړو بې دریغه ستا د کوځې ښکار شومه

ستا په عشق مشهور شومه میړه شوم د جلال سره
کلی ؤم ولس شومه ولس څخه اوس ښار شومه

کاڼی وم په دوړو پټ له هر کاره پریوتی وم
لال شومه صیقل شومه تلک سور لکه انګار شومه

غوره رهبري مې کړه جهان مې په غورځنګ راوست
د عشق فن کې استاذ شومه، ګمراؤ لره په کار شومه

پړق مې له آفتاب واخیست اقبال مې په آسمان وخوت
تندر غوندې تندر د غماز په سر ګوزار شومه

خادم د خپل مسلک ومه، مسلک کې ممتازی لره
صیاد ومه ریاض د عشق او مینه کې سردار شومه

☆☆☆

۹۵/۱۲/۸رودات

غـــزل

گــریــوان چـاك یمه د ستـا پـــه غمو ړوب یـــم
زنـگنـونـوکـی می سر پروت. مبتلا ستا په ذنوب یـــم

بـارانــونـه مـــی د اوښکو را بهیږي لــه چشما نـــو
زه لایق ددی سزا یم چی مئین مـی پـه محبوب یـــم

فـلسفـی مـنی ولوستلی د جهان څخه پـــه خـوا شـوم .
بـــدمی ستا یي ادم زاد ټول بد پریوتی پـه قلوب یـــم

زه خو وایم لاره داده، د رنگین جـانـــان پـه غیـرکـی
گمراهۍ نه یم خلاص شوی، ترو د عشق په ښه اسلوب یم

تـه یـی لمـــر زما د مینی زه صیـــاد د ســـبا ستـوری
پـــه شغلـوکـی دی پـنا کړم دنیا گۍنه په غروب یم

۹۵/۷/۱۷ پیښور

☆☆☆

سور صلیب

له سره رنګ غخه خوند اخلم، دا زه څرنګه عجیب یم
په سور اور کی امن غواړم، د عشق جنګ ته سور صلیب یم

له حسرته می لمن ده، په دی ترمو ترمو اوښکو
لمده شوی سبب دادی، چی زه تالره قریب یم

ذکر ستا دی، صفت ستا دی، له لبانو نه پریوزی
دا جادو ستا که منتر دی، چی زه تالره منیب یم

تصور د هغه وخت می، کله خیال ته دا سی راشي
چی ته مالره طبیب یی، او زه تالره حبیب یم

زما مینه په ربښتیا ده، صرف ته زما خوښیږې
ته زما د زړه سکون یې، بیا دی زه څنګه رقیب یم

زه صیاد تاته رنګونه، د الفاظو سمندر کی
لټووم په رنګین خیال کی، ستا په عشق باندی ادیب یم

۹۵/۷/۱۷ پیښور

☆☆☆

توری سترگی

سیلابونه ,سیـــلابونه توری سترگـــی
لوړموجونه, توپـانونه تـــوری سترگـــی
ورلاهوشومه د عشـــق پــه سمندرکـــی
کوي داسی پساتونه تـــوری ســـترگـــی
دمعصوم نــظر یووالـــي زړه درزاه کـی
پر زړه جوړکاندي زخمونه توری سترگی
په بنهو باندی دزړه مــــی میلمستیا کړي
دي د یار می عزتونه تـــوری سترگی
د دنیا په کمالونـــو باندی شـــه کـــړم
بس د ستا دي کمالـــونه توری سترگـــی
هم دنیا ده, هم ده مینــه, هم ده وینــه
دي وما ته جهانونه تـــوری ستـــرگـــی
کله گل شي, کله یار اوکلـــه خـــارشـــي
داشنا کوي نازونه تـــوری ســـترگـــی
پوهیدل پری گوره دومره آسان نـــدي
کوي داسی کلامونه تـوری ستـــرگـــی
هیڅ علاج یـی طبیبانـــو ســـره نشتـــه
په زړگي کړي گوزارونه توری ستــرگـــی
د چا مخ, شونډی اداء شي غـــزلونه
دصیاد دي غـــزلونه توری سترگـــی

☆☆☆ ۹۵/۵/۳ پیښور

پلَو

دپلو لاندی که گوري پټه ښه ده
داَ پټ راز د محبت اونښخه ښه ده

پرېږده عشق کی راتخلیق کړم نوی لاری
د باطلو مذهبو هم لته ښه ده

پام چی زړه نه می چاړه د عشق لرنکړئ
دا همیش لپاره زړه کی ښخه ښه ده

خیر که ښکار کړمه د ستا قاتلو سترګو
وا به نه وړمه له عشقه هڅه ښه ده

خلك وايي جواري ده مینه مه کړئ
ما صیاد ته دا تاوان اوګټه ښه ده

۱۹۹۴/ پیښور

☆☆☆

غزل

دا خوب وینم که خنگه ستا نظر دی نـــوې نـــوې
نن بیا دی په سپین مخ راخور دفتر دی نوې نوې

کم عقلی خوله دی بنده کړه په سترګو کی حل وایه
خواږه رقیب غماز شول دا اثر دی نـــوې نـــوې

دا نن خنګه زما د زړه دا توره شپـه رنـــا شـــوه
سور لمر په شپه راوخوت که قمر دی نـــوې نـــوې

د وروځو په محراب کی یې څه بل رنګ اوربلیـــږي
پوهیږم نه نن خنګه ناز پرور دی نـــوې نـــوې

دنورو اندازونه می بـاور کـــه کـــه خـــوښیـــــږي
د یار انداز انداز دی چی اکثـر دی نـــوې نـــوې

صیاده اوس ورځمه چی اظهار د مینی وکـــــــړم
زوړ خیال می نوی شوی چی بشر دی نوې نـــوې

☆☆☆

سکون

نن مى كړى يوه گناه ده دشرابو په نشه كى
ين مخموره په شرابو، درندانو مى خانه كى

شول قضاء فرضي لمونځونه دا ښكاره جرمِ عظيم دى
د تنكو تركو په سيل كى، دژوندون په تماشه كى

ملامته ما مه بولئ، د ښايست په جادو گيريم
مالا وخته زړه بايلو دى، دپيمخو په كوڅه كى

كله ها كړي كله ناكړي، كله ځانته مى رابولي
كله شرم نه مخ پټ كړي، كله وخاندي غصه كى

كرشمى او اداگانى، دصياد دزړه سكون دى
كله ښكل ديار سپين مخ كړي، دمزاقو په بانه كى

۹۶/۲/۷ پيښور

☆☆☆

PROPERTY OF ACKU 9277

شیش محل

لیلیٰ زما د مینی شیش محل تـه تله راتـله
سلګۍ مې د خوږمن زړګي درمل تـه تـله راتـله

چې کله مې دزړه په وینو لار کـړه ورتـه رنګ
هغـه پـه غیـرو لاروبیا منـزل تـه تـلـه راتـله

چې څومره به مې شاته له خپل خیاله غورځولـه
بـې واره بـه زما د زړګـي تـل تـه تـله راتـلـه

بیا زړه به مې خوشال شولو چې خدایږوزه یې یادیم
چـې پـوه شـوم د شریر رقیب تکل تـه تـله راتـلـه

مړو اوښکو مې د زړه پرسر تنهاکو تـه راز ورکـړ
لیلـیٰ وه جادوګـره ستـا اجل تـه تـلـه راتـلـه

صیاد ورتـه پخپـل خیـال کې زلفان وو سینګارکـړي
دې نوي طرز کې جوړکړله څه چل ته تله راتـلـه

☆☆☆

۹۵/۱۲/۱۹. پیښور

خط

په نظر کې مې جوړ شوی د وصال خط
ستا د مخ 'دقد اندام' د تهول جمال خط

دزړه سر باندی مې شین زخم تخنیږي
دا اثر دسپین تندي ستا دشین خال خط

لکه لمر غوندی شغلو باندی مې سیځي
سبه پری پوه یم چې دی اور ستا دمشال خط

په نړۍ دی ثاني نشته ناز پروري
نه به ستا په رنګی راشي بل مثال خط

چې مې زړه لره سکون بخښي عذاب کې
ستا په مخ کې اخښل شوی دکمال خط

بس صیاد ته تا دنده په دنیا ورکړه
اوس مصروف دی لوستی نشي د لیکوال خط

۱۰/۱۲/۹۵/پیښور

☆☆☆

میخانه کی

مُلا سره می کړی قسم مات شو لو نشه کی
ساقي ستا میخانه کی

راغلی یمه تالره له هر چانه پرده کی
ساقي ستا میخانه کی

شاگرد زه دمُلاوم' طالب وُمه د دین
ما هرخه وو پریښودي' تارك وُمه رښتین
پوه نشومه په ځغا سته راغلم ستا خواته په شپه کی
ساقي ستا میخانه کی

ماکړی نصوحا' توبه وه په رښتیا
چی بیابه په دنیا 'عشق نکړم له هیچا
زه کلك په خوب ویده وم لیلی راغله په غُصه کی
ساقي ستا میخانه کی

ساقي دهمدی ځای شوم' پام څوك چی خبر نکړی
'مُلا لره اغزی شوم' ورگړمی په شر نکړی
اُوس څه پلمه کړم جوړه زه می پیرته په ستنه کی
ساقي ستا میخانه کی

زه خیال ورحواله کړم'ملا ته چی صالح شم
له می'میکدی واوړم' میړخوارزوته ناصح شم
زوړ زخم بیا تازه شو د صیاد په غمکده کی
ساقي ستامیخانه کی

☆☆☆

پیښور ۱۹۹٤ /

هـــار

زما د زړه پر سر د مینې یـــو پـرهـــار جـوړ کـــړه
ماته د ستا خوږ و غمونو نه یـــوهـــار جـوړ کـــړه

ماته جولۍ جولۍ غمونه په ډالۍ کـــې را کـــړه
رنځونه را کـــړه د دردونـــو یو انبار جوړ کـــړه

چې مې دزړه غوښې پرې وسوځي وریتې شي
سرې اتشي شو ندې دې پر انیزه انګار جوړ کـــړه

چې عبادت وکـــړمـه تا لـره سجـدې ولګـــوم
مـا تــه د ستا محترم زړه کې یو دربار جـوړ کـــړه

یــو ځلـې راشه د صیـــاد مینې تــه رنګ وبخښـــه
آخر هم یۆن دې رقیباتـو تـه آزار جـو ړ کـــړه

جون/ ۱۹۹۴ پیښور

☆☆☆

غـــزل

دانــن دې لــه ما خنـگه څـان کنار نيــولى دى
ښکاريـږي چې طـرف دې داغيـارنيــولى دى

نخرې دې نــوې نــوې پــه ما وکـړلې سردارې
زمــا هــر يو احســاس تــه دې گوزار نيــولي دى

تــه ننگ مکړه مغرورې په همدې کې دې فايده ده
پــه ننگ د ستــا غـموکــې ما دربـار نيــولى دى

زه ستــا پــه مينــه مســت يمه قسم له ځا نـــه تيريم
خپــل ســر مې هر جلاد لــره پــه دار نيــولى دى

د ستــا يــا دونــه چيــر تــه ځي له تا نه وفادار دي
پــه تـل زمـــا دزړه کـــې يـي مـزار نيــولى دى

يو ځوك خودې په ما باندې غلط احساس ثبوت کړي
بيــا غږ دى کړي صيـاد مونـږه بې لار نيــولي دى

آگست/ ١٩٩٤/ پيښور

سوال او جواب

ويل مې څو پوري مى اور کې سوځوې
ويل تر څو چې شې په عشق خاورې ايرې

ويل مې څله مې آهونه له خولې باسې
ويل نه اورمه آهونه ستا دخولې

ويل مې هسې نه خيره مې پر خوله راشي
ويل تأثير نکا پر ما دستا خيرې

ويل مې کله راته سبه او کله نه کړې
ويل مزه کوي د عشق داسې نخرې

ويل مې عمر دې زما په وعدو وخوړ
ويل د ښکلو وې هميش داسې وعدې

ويل مې زه دې د وصال په طمع ژوند کړم
ويل لا چوپ شه ډيرې پاتې ورځې شپې

ويل مې ته څما اسره د نن سبا يې
ويل کړيږه خوندي وساته اسرې

ویل مې صرف راته هوا و یا خو نه کړه
ویل د زړه مې تسلي نشي په دې

ویل مې خله دې له کار او باره وکښم
ویل وچا رادعوت کړی وې دلی

ویل مې مینه درنه غواړم لاړ به نشم
ویل منظور نه دي دلې دچا گیلې

ویل مې درکې دستا خوښ یم چې دیدن کړم
ویل خپل کار لره ورځه که مې منې

ویل مې خله دې و طمع راسوله
ویل چې پاتې شې د عشق له قافلې

ویل مې هه دا تیغ درواخله سرمې پرې کړه
ویل سه داده چه نه روغ یې او نه مرې

ویل مې اوس صیاد ته لاره د ژوند ترو کړه
ویل چې خپل کار به نور کړم او خپل به کړې

☆☆☆

پېښور ۱۱-۶-۹۵

غزل

په چا ښه لګي د دیار خبرې
دچا خوښیږي پول دینار خبرې

خبرې دیرې په مجلس کې کیږي
ما ته محبوبې مې د یار خبرې

ربیار ته لار ورکړئ چې خواته راشي
دیار کوي راته ربیار خبرې

ستا زیورات او ښه بنګړي کړي ګفتار
هم دپیزیبو دي شرنګار خبرې

څما خوښیږي دګودر دغاړې
دمنګوټیو دقطار خبرې

پام چې دچا په چال غلطه نشې
خیر که څوك کړي هزار هزار خبرې

ځما او ستا مینځ کې زړه شر نه وي
رقیبان جوړې کړي انبار خبرې

زه خو بد نه وایم صفت دې کووم
پوهیږم نه ښنګ کړي رفتار خبرې

ګوره دچا وینا ته غوږ کې نږدې
دهر رقیب دې سور انګار خبرې

بیا به یې چیرې تر خپل ښنګ پرې نږدم
دا شیطانان کړي دآزار خبرې

که دې صیاد سره په ژوند ونکړې
بیا ورته مکره په مزار خبرې

۵۹/۲/۵ پیښور

☆☆☆

غزل

دا د خمرو سرو پیالو کړم خمار
که دا ستا خمارو سترگو کړم بیمار
راشه گلی په میده قدمو راشه
راشه وکړه د خارو په رنگ رفتار
نور به ستا یمه شوم پاتی میخانه کی
تا چی وکړلو دا راز ناز او کردار
راته راوړه چی د ژوند سور می پری سور کړم
ساقي ما لره راځي ساز د ستار
یو گړی می بې له تا تیریدای نشي
په بیلتون کی دی وریتیږم په انگار
زه له نورو گیله نکړم بخت می خپل دی
کله خپل یار می شي یار کله اغیار
اوس صیاد د ستا په مینه گرفتار دی
دا کوم پیر ورلره کړی دی آزار
۹۵/۱۰/۵ پیښور

☆☆☆

غـــزل

ډیـر مخونه مـی تـرك كـړي سـتـا لـپـاره
د سـتـا مخ و تـه كتـل راتـه ثـواب دی
په هروخت کی انتخاب که ځوك ديار كړي
لـه اولـه انـتـخـاب زمـا جـنـاب دی
ديـارانو په محفل وخت نـه تـيريـږي
دا زمـا ځـوانـي ومـا تـه لوی عـذاب دی
لا تـراوسـه مـی خـوښـي لـيـدلـی نـده
دامی ژوند, دامی قسمت, دامی شباب دی
پـه جفا باندی يی زه سـتي سـتـي كـړم
يار له لاسه مـی دا زړه كبـاب, كبـاب دی
كه نكيراو كه منكر سوال جواب غـواړي
مـا پـدی دنيا وركړی خـپـل حساب دی
نـن راوړی مـی ديار غمو هُـجـوم دی
بيـا راخيستی ما صيـاد د غم ربـاب دی

۹۵/۹/۵ پيښور

☆☆☆

غــزل

ما تــه وواية تـه څـه يــې	تــه انسـان كـه فرشته يې
معجزه دی راښـكـاره كـړه	تــه د حــورو ملـــكه يې

❖❖❖

چې لمبه نه يې نوځـه يـې	راتــه وواية شاهـكاری
ايری كـړی دی زه نـه يم	په ناخوالی او نـاچـاری
په جهان بـه يـی ورنـكـړم	ستا دا دوه سترگـی ملالـی
ځما روح بـه درسره ځـي	كـه تـه چيـری رانـه لاړی
څو حاصلـه دی زه نكـړم	كښی بـه نـه نم پـه قراری
نه پوهيږم څـه تـأثـيردی	ای پـیـه رويـې بـاكـمـالـی
ډيری نوی می تخليق كـړی	ستا په عشق كی نـوی لاری
ولـی تـه پری پوهه نه شوی	ځما عشـق باندی نادانـی
فكــر وكـړه گـوره نـدي	دا لحظی دومـره ارزانــی
مـا تهول عمر تا تـه دركـړ	فهـم وكـړه قـدردانـــی
پـه ژوندون اعـتـبـار نشتـه	شپی دي باد غوندی روانی
راشه راشـه چی لږ كښينـو	ژر شـه راشـه ای جـوانــی
په هيڅ حال به دی پری نږدم	دا خبـری دي محـالــی
په آخر می زړه شـادان كـړه	كـه څـونه يم د ايسـاری
عشق دمرگ گوزار دی كـړی	پـه صيـاد باندی څو واری

۹۵/۲/۱۲ پيښور

☆☆☆

سنگین بار

یاد یې راته راکړلو گوزار په زړه
جوړ شو د غمونو سنگین بار په زړه

ورو ورو را خوره شوه تخیل کې مې
مینې یې آباد کړلو دربار په زړه

خوب نه شوه راویښه داویده مینه
بل یې کړ د مینې سورانگار په زړه

بیا یې په شوخۍ باندې لاس پورې کړ
ښا یې را نازل کړي کوم اوتار په زړه

څنگه یې زه تالره دروړاندې کړم
څه باور په کاردې څه ادبار په زړه

شپه ورځې غږېږه په نغمو د غم
ښه لگي ربابه ستا ترنگار په زړه

ولې به صیاد اوس سر په تل نه ږدي
تا چې ورسره وکړو قمار په زړه

۱۹۹٤/ دویم فارم ـ جلاآباد

☆☆☆

دیار کوڅه

بیا د یار کوڅه کې مې ګذر شولو
یادې یې په زړګي را زوروړ شولو

زه یې هر یو یاد اوس په بدې غندم
یاد یې که خو بد ؤ منور شولو

اوس مې د زړه هغه مینه نشته دی
جوړ اوس د جفا چې پرې اثر شولو

بیا مې په بار بار تصور رنګ کاندې
رنګ مې په سرو وینو هم ځیګر شولو

مانه یې شعور او پوهه وړې ده
ورك رانه په مینه کې هنر شولو

خیر دی که جفا یې غیر کې واخیسته
شعر کې د جفا مې جوړ دفتر شولو

دی که په جفاباندې لاس پورې کړ
صبر کې صیاد د عشق سرور شولو

۲۷/۹/۹٤/ پیښور

☆☆☆

دبســـمل ترانـــه

آفسـانه شوم افسانه شوم ستا د مینی افسانه
راخوره شوم ترانه شوم، د بسمل یوه ترانـه

صداقت لاړو زخمي شو، یوی خو نخواری کړلو قتـل
دوکـه بـازی جـادوګـرېِ، جـفـا وګـنهـلـه اصـل
د جفاګوزار یی وکړ، په یـو عشقِ جانانه
راخوره شوم ترانه شوم، د بسمل یوه ترانه

په مخلوق کی یي بد نام کړم، هم دوستانو کی رسوا شوم
پخواني لوظونه یی هیر کړل، اوس د خلکو د خنـداشـوم
یا خو زه بی حد ساده یم، یا ظالمه زما نـه
را خوره شوم ترانه شوم، دبسمل یوه ترانـه

ما دی صبر قبول کړی، خـو په دروغـو څـګرخـون یم
بـس وفـا زما جـامـه ده، په وفـا بـاندی مفـتـون یـم
که جفا څوك له ما کاندي، دی بدبخته سیا نه
را خوره شوم ترانه شوم، د بسمـل یـوه ترانـه

ماته یـېِ نن سبا کـوله، ناجایـز یـېِ استعـمال کـړم
په خـندا د بازاریانـو، زه صیـاد یـېِ بـه سـنبال کـړم
حقیقت باندی پوه نه وم، څه درواغ څه بهانه
راخوره شوم ترانه شوم، دبسمل یـوه تـرانـه

☆☆☆

۱۹/۹/۱۹۹٤/ پیښور

دطنــــــزژبــــه

هیــځ دژوند پروا مـی نـکړي لـه یـاری کـوي انکــار
پـه جفا بـانـدی زخمي یم ' په زړګي یـی کـړی ګـوزار

مـا تــه مینـــه یــی وه راکــړی' وه لـــه ما نه نا خبره
محبت یــی صـرف لـــه ما ؤ' وه زمــا دزړه ســروره
چـی لـــه ژونـد، مـی آګا شوه'مخ یـی واړاوه پـه وار
پـــه جفاباندی زخـمي یم'پـه زړګي یـی کـړی ګوزار

ویـل یي مینه له بدړای کړم'داغریب مخونـه ورك شـه
چي غریب وي او کړي مینه'هغه خلك همیش سپك شه
لــه سـا یست سره یي خه کار' له پی‌مخو یي خه روزګار
پـه جفاباندی زخمي یم' په زړګـي یـی کـړی ګـوزار

ما ویل زه یم مـلامتـــــه' معــا في غــواړم هزار بـار
دا وعـده مـی درســره ده' چـــی پـه تــانلـرم کــار
کـه دی بیا مخی تـه راغلم' په عشـق مه مـی کړه ادبار
پــه جفابـانـدی زخـمي یـم' په زړګـي یـی کـړي ګوزار

بیا دطنز په ژبه یې ووېٔ چې پخپله مونږ غریب یوُ
څه خپلوان مو په خارج کې ٔ څه و دلته په تعذیب یوُ
نه مو شپه سبه ٔنه مو ورځ ٔ نه مو حال شو په کرار
په جفاباندی زخمي یمٔ په زړګي یې کړی ګوزار

د یارۍ په راز وه پوهه ٔ نزاکت باندی آګا وه
کله چوپه خوله غاړوله ٔ کله نیمه خوله خندا وه
دمرګون اسباب حاضر وؤ بانه غشي وو تیار
په جفا باندی زخمي یمٔ په زړګي یې کړی ګوزار

چې د یار څه فیصله وئ ده په سر سترګو قبوله
که څه وایي ډیر ښه وایي ٔ دا خبره ده معقوله
دچا څه دصیاد ځانٔ که یار سیځي په انګار
په جفا باندی زخمي یمٔ په زړګي یې کړی ګوزار

اکتوبر/۱۹۹۴/پیښور

☆☆☆

دوفـا لار

مه مى وژنئ خلكو ناروا د يار وژلى يم٬خوړلى مى گوزار
نـلرم طاقت د صبر زغم خخه لويدلى يم٬يم په زړه بيما ر

مـا نـه مـى د ځان او د جـهـان خبـرى مه پوښتئ
مـا نـه د منـزل او د كـاروان خـبـرى مـه پوښتئ
وپوښتئ جفا ٬جفا په زړه باندى داغلى يم٬ نه مى شته قرار
نلرم طاقت د صبر زغم. خخه لويدلى يم٬يم پـه زړه بيـما ر

مـړ پـه تـوره ښـه يم٬ نـه پـه تيغ د رسوايـى
مـرگ تـر ينـه بهتـر دى نه ژوندى پـه بد نـامى
ورك د مينى نوم شه چى پدى نوم ژړيدلى يم٬وفا نشوه پكار
نلرم طاقت د صبر زغم. خخه لويدلى يم٬يم پـه زړه بيـما ر

نوم به يې بيا وانخلمه لـه نـوم يـې انكاري شـومـه
د دى بزدلى مينـه كـى لـه كـلـي فراري شـومـه
بيا به پرى ورنشم د وفا په لاركه تللى يم٬ وركـه شـه دا لار
نلرم طاقت د صبر زغم خخه لويدلى يم٬يم پـه زړه بيـما ر

ولـى بـه صيـاد تـه د جفـا خبـرى نـه كـوي
بـنده يى سپينـه خـولـه شوه د وفـا خبرى نـه كـوي
غوز ؤ پوچ دننه په ظاهر يي غوليدلى وم٬عبث يى كړم آزار
نلرم طاقت د صبر زغم خخه لويدلى يم٬ يم پـه زړه بيما ر

☆☆☆

پيښور/ ١٩٩٤/١١/٢١

زولنې

خندا يې راخوره شوه آهنگونه زولنې شوی
په شرنگ د پايزيبونو مې فکرونه زولنې شوی

روان د خيال منزل ته وُم ناخاپه پکې گيرشوم
د چا ظالمې سترگې او نظرونه زولنې شوی

د بخت د خاوندانو زنځيرونه لاس نه پريوځي
زما په لاس ملگرو سره لاسونه زولنې شوی

د بخت مې تندی مات شه چې يې غم ته برابر کړم
ورکيوتم نصيب مې سره اورونه زولنې شوی

ناتړ سو دهجران خپيرو مرگ ته مخامخ کړم
په مخ مې جوړ دغم له لاس شپولو نه زولنې شوی

له چا نه گيله وکړمه اوچا ته فرياد وکړم
د يار له زلفو جوړ راته تهالونه زولنې شوی

قسمت په تقدير خوار يمه صياده زه گرم نه يم
د سوچ په بند بندي يمه سوچونه زولنې شوی

پيښور ۱۹۹۸/۳

☆☆☆

ستا په سترګو

که جهان دی معطر دی ستا په سترګو
که ښوبدی بیا بهتر دی ستا په سترګو

چې همیش درته ولاړ لاس په نامه یم
نور څه ندي دا اثر دی ستا په سترګو

نور له ما غریب نه څه غواړې خوشرویې
زړه زخمي، زخمي ځیګردی ستا په سترګو

ما ته مې د صبر راکه پریشان یم
د هر چا غم مې په سردی ستا په سترګو

ملنګي یې چې د ستاد دراخیستی
صیاد نن سبا آفسر دی ستا په سترګو

۲۳/۳/۱۹۹٤/ پېښور

☆☆☆

دجفا غــزل

مــا پــر یرده چــې غــزل نــن دجفا راوبــا ســم
رازونه پــټ د مــیــنــې څــه ربتــیــا راوبــاســم

زمونږ د دواړو مینــه پــه پــردو کــې وه نغښتــې
تر څو به وي ساډوبــه پــرې چــې سا راوبــاســم

عالمــه جفا څه ده بس یولــنډ شانــې مضمون دی
په لنډو څو لــفــظــونــو بــه یــې رسا راوبــاســم

هغه پــه جــفــا لــویــه پــه جفا بــانــدې عــادت ده
زه دې مغلــق مــرض تــه څــه دوا راوبــاســم

غوټۍ غوټۍ دي وینې 'غوټۍ شونډې' غوټۍ اوښکې
زه دا شــان معماؤتــه څــه معنــا راوبــاســم

په غټو تورو ستــر ګــویــې اثــر د جــفــا خــپــور شــو
نور څه ظلم ســتــم 'څــه یــي ګــناد راوبــا ســم

خپل ږره ډك له حسرته مې پــه تــږمو او ښکو ومینځ
شبنم پــه ســر د ســور ګل بــه سبا راوبــاســم

بیا وربه شم صیاده زه بــه هــم جــفــا اظــهــار کــړم
د الفظ پــه د زړه تــل نــه خــامــخــا راوبــا ســم

☆☆☆

۱۹۹۷/۵/۲۷ / پېښور

دزړه ناسور

په سرو وینو می زړګی دی ګلګون سور
کله ښه به شي زما د زړه ناسور

ډاکټران زما د زړه طبیبان نه دي
دناصح مُلا هم نشته کوم قصور

هر یو هډ می د بیلتون په تبر غوځ دی
روغ صحت څرګندومه له ضرور

دخوبنی د میو جام می هیڅ ګوټ نکړ
نه می رنګ چری لیده شي په سرور

د بنو لیمو او ستر ګو یي اثر دی
د یار هر اندام آواز کړي د غرور

پینبور ۱۹۹۷/۶/۳

☆☆☆

رسوایی وژلی یم

له یاره ګیله نکړم غریبی وژلی یم
په عشق کی بی وسی زه هر ګړی وژلی یم
غیرت می په چاوکړلو څواني می پرې لوګی کړه
دا څکه چی پښتون یم سِنه څوانی وژلی یم
چی وی غور څوه نوم زما دخپل یاد له کتابه
اجل عزرائیل څه وي مایوسی وژلی یم
د زړه کورته می دومره اند یښنې چامیلمنې کړې
دا ټول زما قصور دی زیرکی وژلی یم
ما کړي به یو څه وای ټول عالم به لاس په خوله وای
افسوس بی حدافسوس چی بیوسی وژلی یم
ډیر زیات شوم نا امیده ستا د عشق له نعمتونو
یو خوا د ستا جفا بل پردیسی وژلی یم
خپل زړه می ورته کیښود د وفا په سپین میدان
په غشو د جفا سپینی سپیږمی وژلی یم
که هر څنګه می وژني بهتري می د خپل شان ده
خوا! صیاده په ژوندوني رسوایی وژلی یم

۲۳/۱۲/۱۹۹٦/ پیښور

☆☆☆

غـــــزل

سوځوه مې سوځوه مې ' د سورعشق په ګرم اُور کې
په ښا يست باندې مغرورې' په محلت او کلي کور کې

مهربان نظر ونکړې ' ګوندې خه به درنه کم شـــــې
یا نظر به دې ضايع شي' يا به فرق راشي په سور کـــې

بس کاته کوه په ترخ تـرخ' پـه مغرور نظر راګــوره
په خامو ش خنجر مې وژنه' جنګ مزه نکا په شور کې

ښه هغه چې توبه وکړي ' حاجتمـن لـره دوا شـــې
نه د دين نه د دنيا شوم' لامشهور شوم ستا په تور کـې

۱۹۹۷/۱/۲۵، پيښور.

☆☆☆

غــزل

ساقي يو گـوټ خـو راکـه زړه ارمـان نـيـولـی دی
بـدن پـه درد اخته غم د جـانـان نـيـولـی دی

اخلاص سترګو کی راکه چی زړګی می پری خړوب شي
د غـم عـالـم غضب نه ټول جهان نـيـولـــی دی

دا ستوري هـم نـشـه دي د سُبـو ستـونـه نـکـړي
په ګرده خـامـوشـی،کـې يـي آسـمـان نيـولـی دی

سکنی سکنی ماښام دی اوبلبل هم مغموم ښکاري
کـابـل زمـا د مينـی تـور هـجـران نيـولـی دی

نه دام شتـه دی، نه جام شتـه دی، نه مينـه نه الزام
بيا ولی قاضي تا زمـونـږ ګـريـوان نـيـولـی دی

دامـه وايـئ مُـلا قـاضـي سـاغره څخه خلاص دي
رفيع هم ساغر لاس کـی پټ پـنـهـان نـيـولـی دی

۱۹۹۷/۶/۲۸، پيښور.

☆☆☆

غــــزل

مرجونا یم د خیالـونـو زه رنگـه مخونـه غـواړم
له نرگسه چې خمار شم داسې شوخ نظرونـه غـواړم
مـرغـلرې د خیالونوله پیغلوټ پلونـه بـاسـم
د مدهوشو پیغلو غیږکې داسې سست خوبونـه غـواړم
چې بربت د عشق غېږ یږي داما غزه راتـه درانـه کـړي
چې مدهوش په لونگین شم داسې مست بویونـه غـواړم
هر ساغر شراب شي هر ساقـي شي مهربانـه
د دې وخت په انتظار یم دا نـادر وختونـه غـواړم
د رباب نازك تـرنگار وي په زلفانو کـې راگیر یـم
چې سرود غیرې د مینې زه هغـه تـارونـه غـواړم
چې سرې شونډې رانـږدې کړي سترگې سترگوکې راواچوي
زلـزلـه پـه بـدن راشـي هغـه دم دمـونـه غـواړم
زه ځپوداسـي راگیر کړم دنایاب خیال سمندرکې
زه په هـوش کې لیونی یم نـاز او شـاز مـوجونه غواړم
د زړگي په خیالخانې مې تنکـو ترکـو هجـوم راوړ
یو سفر نوی شروع شو زه هـم دا مـزلونـه غـوارم
پخوانی څـه ارادې دي دازړې څـه فلسفې دي؟
زه خسته له دې مضمون شوم زه څـه نور خیالونه غواړم
دصیاد د زړه سکون اوس په نـوښت شاید پیدا شي
د نوښت فلسفه نـوې زه هـم دا لیکـونـه غـواړم

☆☆☆

۱۹۹۷/۹/۳، پیښور

د تورو شپو ملکه

ملکه د تورو شپو وه
تورو شپو کې وه راغلې
تورې شپې شوې پرما جوړې
تورو شپو کې رانه لاړه
زما ورځ یې توره شپه کړه
زما سترګې یې ړندې کړې
خوب یې یوړلوله ما نه
تورې شپې مې شو ګیرې شوې
چار چاپیر رانه تیار شوې

☆☆☆

جادوګره د تیارو وه
بس تیارې یې زما ملې کړې
په یو تور حجاب کې راغله
تور پړونې یې پر ما خپور کړ
لاس یې خوله باندې راکېښود
وې یې چوپ چې غږ ونکړې

☆☆☆

بیا موسکی به شوله ماته
سپین غاښونه به یې ښکاره شول
توره شپه به یې رڼا کړه

د غاښونو و بريښنـــابـــه
زمازړه کې بريښ پيدا کـــړ
مخ بربنډ به يې له نقاب کـړ
دسپوږمۍ رڼا به تيت شـوه
توره شپه به سپين سبـا شـو
زه حيران به ور ته ناست وم
نـاديـده د دې جهـان وم
چې نازونه به يې ډيـر وکـړل
بيا به يې مخ حجاب کې ونغښت
شــوه لـه ځـــاى بــه راولاړه
سترگې ماته بــه يې کړې سيخې
ويل به يې ځمه بس دې کورتــه
هسې نه چې څوك اوس راشـــي
د سيـلۍ بـه پـه هـــوا شـوه

ښايي داسې دې دنيا کې
د دنيا په تله سپك شـــوم
۱۹۹۷/۹/۲۸ / پيښور

☆☆☆

☆☆☆

زه تــراوســه پرې پوه نشوم
څـه بــلا څـــه مـعـمـــا وه
څـه لــپـاره بـــه راتللـــه
څه مطلب څه يې معنی وه
بس همدا بــه يې مـطـلـب ؤ
چې داغونه يې پرما کيښـول
اوزړگی يـی رانـه يـــوړو
اوس له ځانه څخه ورك شوم

غــزل

دا خــه رنگ نــظاره وه دا مظـهـر د لیـــونـــو ؤ
چې لال یې جوړ له کاڼـي کړ نظـر د لیـــونـــو ؤ

ساده وې لیونې، وې لـه خپـل حُسنه نـاخـبرې
پـــه لار د عـشـق چې راغلې دا اثر د لیـــونـــو ؤ

غـزل کـې یې راونغښتې د خیال یوه ملکه شوې
د عـشـق بازار دې گـرم شـو دا شر د لیـــونـــو ؤ

راجوخته یې کړې مخ ته د گلاب په شان یې بوې کړې
د خیـال تیـارې رڼا شوې دا اخـتـر د لیـــونـــو ؤ

جامونه چې خالي شول نـزاکـت لـه بـزمه والـوت
خورې شوې خـندا گـانې دا محشر د لیـــونـــو ؤ

د زړه شیشې مې ماتې شوې ارمان زخمي زخمي شو
صیـاده چې پرې پوه شوم دا ضـرر د لیـــونـــو ؤ

۲۱/۱۱/۱۹۹۷/ د کابل پوهنتون

☆☆☆

نوښت

ما تـه نوی کتاب راوړه ‘ما ته نـوي مضمـونـونـه
زه طالب یم نـوی نـوی ‘ ما ته نـوي مکتبـونـه
بابا بس کړه دا داستان دی دامی سل ځل اوریدلی
دا زړی کیسی شوی ختمی، ما ته نوي داستانونـه
هر مزه کا چی وي نوی، هر پـدی تـکل اوسیـږي
زوړ تکل په زړه کی خوړین شو اوس څه نوي تکلونه
دا د عشق لاره زړه شـوه، دی وفـا وفـا رانـه وړه
غـواړم لاره کړم بـدلـه واخلم نـوي مـنـزلـونـه
زه د زوړ کاروان پیرو وم، چـی اسباب یی ومښلي
ښه شوه دا رابدرگه شول نـوي نـوي کـاروانـونـه
په بیړی کی دبخت سپوروُم هیڅ منزل می معلوم نه ؤ
اختـراع د فکـر نـوی، راوړل نـوي سـاحـلـونـه
دا یو سوال د زمانو ؤیـو ځـواب یـی چـلیدلـو
راپیدا کړل نوفکرانو د سوال نـوي ځـوابـونـه
نه یې سترگی شوی بدلی، نه ماده کی کوم فرق راغلو
ولی بیا ساینسدان وایي هر وخت نـوي نـظـرونـه
د صیاد په تصور کی چی کوم نوی خیال پیدا شـي
شکل نوی ورته ورکړي، کړي تخلیق نـوي فکـرونـه

۱۹۹۷/۱۰/۶ پیښور

☆☆☆

غــــزل

ای زمـا د ژونـد مالکــه،ای په زړونو خبــرداره
دا زړگی زمـا تـا ئب کــړی ای زمـا د زړه رازداره
گمراهیو باندی سریم، د ژونـد لاره مـی ده ورکـه
په سراب پسی زغلیږم څوك می مل نشول آبـداره
د صبـرونـو بند تـړمـه د غمـونو سیـلابو تــه
موشگافي ده بند به نشي،دا سیلاؤ دی ډیر زورداره
سمندر می دی د اوښکو په لیموکـی جمع شـوی
دا باران به راوریږي کــه جلا دی کـړه تـگ لاره
لـه مـودو مودو نهـر وم' لـه ډیر وختـه منتظـر وم
اوس نظر یی په اغیارو زه یـی دور یـم لـه بنـداره
ای زما د زرگي دمه ! ای زمـا په تـن کـی روحـه!
په شیشه د زړه می دروسی، لـږقـدم ږده پـه قـلاره
تا چی څان په نخرو سره کړ تا چی زلفی تارپه تار کړی
زمـا هـر کلام شـو شعــر' متأثر ستـا لـه شـعاره
څه صیاد پسی نن ورشو، لږیې خپل محفل کی څای کړو
جلا کړیدی دوستانو هم ذی دور له خپـل دیـاره

۱۹۹۷/۱۰/۲۸/ پیبنسور

☆☆☆

کانړی

زه یو کاڼی قدرمن وم
د هسك غر په څوکه پروت ؤم
تماشې مې دجهان کړې
سپینو واورو تیز بادونو
له خپل ځایه بیځای نکړم
یوه کوتره سیلانۍ وه
تکه سپینه لکه حوره
زما سر باندې دمه شوه
ددې خپولاندې جادو ؤ
زه بې هوشه شوم راخوی شوم
لاندې لاره کې گوزار شوم
اوس یو کاڼی شوم دلاري
دهر چاپه خپوکې رغړم

۲۹/۱۰/۱۹۹۷/ پېښور

☆☆☆

زه تماشه یمه

داسی راتــه مه گوره که نه زه تماشــه یمــه؟
ستــرگی رانــه واړوه پخپل غم کی اختــه یمــه

سترگی می بی باکه د چا غم کی ړندی شویــدي
کور باندی میلمه یمه صحرا بانـدی قربه یمــه

تن می ټول اغزي اغزي هر ځه باندی می اورلگي
ځـان رانه ساته گوندی د اور بلـه لـمبه یمــه

ړوند دی کړمه، هیر دی کړمه، ځان نه دی جدا کړمه
بیلدی هم په زړه ساتمه خومره لـوی سـاده یمـه

سترگی دی لمبی لمبی شوی غشي‘د صیا د شـولی
صبر کړه گـوزار لره آخر د خــدای بنــده یمــه

۲۸/۱۱/۱۹۹۷/ باغ بالا ـ کابل

☆☆☆

د آنا زهر

اول زهـر وو د عـشـق بيــا د آنـا شــــول
اوس په زهرو د بيلتـون ژونـدون رنگيـن شــــو

ستا د دوه ورځو وفا وه' اوس دی ټول عمر جفا شوه
دازړگی می باور وکه 'په گو گل کی راته خوږين شو

ما دا طوق له خپلی غاړی، به لا وخته ؤ شـلولــی
په سبب د پيغو رونو' راته هر څه نه شيريـن شــو

بيا يي آ نظر ونکړو' هغه سپين لاسونه يي مات شول
چی له ختې به می چاپير وو' ما ته ياد به لونگين شو

اوس می زړه مظلوم گوتلي' د چا زهر د جفا دي
ښه ده دا د ژوند يو گام دی، د صياد عزم متين شو

دسمبر ۲٤/۱۹۹۷ پيښور

☆☆☆

شي مینه په رښتیا

خوښي آخه خوښي چې د فنا په غیږ کې وي
څه ژوند وي د دیوی چې د هوا په غیږ کې وي
په تشو پیغورونو یې زړګي مالره تورکړو
بس پری به یې ږ دو آشنا چې د اشوا په غیږکې وي
په مینه کې صله چې چا ته رسي رسوایي ده
شي مینه په رښتیا چې د رسوا په غیږکې وي
ګاونډ ته څه کلیف دی چې زمونږ په بابله سوچ کړي
پریږده یې چې کړیږي د سودا په غیږ کې وي
بیا هله به پیغور د زمانی په ځان قبول کړم
چې ستا سر زما غیږ یا زما ستا په غیږ کې وي
مسیح چې راسره وي له اجله نه داریږم
د مرګ پرښتی راشه که آقا په غیږ کې وي
بیا هله یې لاس لنډ شي د ژوندون له خوږلنیو
چې روح شي ترمری ځان د بلا په غیږ کې وي
اوس ما ته ناصح وایي چې د میوګوټ حرام دی
صیاد خوښ دی پدا چې د ګناه په غیږ کې وي

۱۹۹۸/۱۱/۲۰/پیښور

☆☆☆

د ځواني هيلې

راښکل د تورې په مرۍ پاتې دي
لاهېرې هیلې د ځوانۍ پاتې دي

زه به نغمې د ګل بلبل څه کړمه
دلته نغمې چې د ورورۍ پاتې دي

د جانان غمه رانه چیرته درومې
زړه کې وړې وړې سلګۍ پاتې دي

یو دیدن راکه د نظر رانجه شه
د پیغورونو دې ډالۍ پاتې دي

په توپانو د عشق صیاد لاهو دی
بچ کیدل ګران دي یرې سیلۍ پاتې دي

۱۹۹۸/۱۱/۲۵

☆☆☆

انقلاب

داسور رنګ دوینی ګورئ
دلسور رنګ دانقلاب دی
چې دوینو په زور درومي
دا هغه شان سور سیلاب دی
او خاطر دهیچا نکړي
دتور سرو' ماشومانو
تیره تیغ ځخه یې باسي
مسمٰی په چند القاب دی
چې سرونه پکې رغړي
اوتنې پکې پایمال شي
خپل هدف لره وردرومي
لکه تندر په شتاب دی
د ملت غوښې یې خوړ دی
د معصومو خون شراب
په پنجو یې ریزمریز کړي
داهغه بې ترس عقاب دی
نه یې زړه شته چې زهیرشي
نه یې تن شته چې ذلیل شي
نه یې روح او نه یې عقل
او روان دده اسباب دی

زه خو وایم را شئ کینو
دا اورخود به خود مړ کیږي
په یو وهم پسی ځغلو
دا هیڅ ندی تش سراب دی
د توپان دور تیر یږي
نور دابحر آرامیږي
صیاد وایي اوس ساه واخلئ
ددی سوال آسان ځواب دی

۱۹۹۸/۱/۲۰/ پیښور

☆☆☆

غـــــزل

زه د اور يو سمندر يم، د لمبو په کور کې اوسم
له سره تاوه لذت اخلم، د نغمو په سور کې اوسم

زه يو پند د ارمانو نو، د منزل لوری ته يُون کړم
زه بيړۍ توپاني شوی، د څپو په شور کې اوسم

زه به ګل شم زه غړيږم د سپرلي لر. انتظار دی
د مالي لا پروايي ده، په ګلبڼ سمسور کې اوسم

د ظالم په کوپړۍ تندر، د مظلوم په سر سايه يم
يم لا اوس هم پوروړی، د وطن په پور کې اوسم

ټتر ډال اومتې توري په سرحد د مينې جنګ کړم
ميړنی يمه د مينې، د جولان په اور کې اوسم

دصياد په تندي باندی، ستا د عشق صليب ځليږي
بس همدا فخر مې بس دی چې د عشق په تور کې اوسم

☆☆☆

١٩٩٨/٣/٧ / پيښور

غـــزل

روح مې له تن والوځي لـه سترګـو مې تـور وتـښتي
تـا چـې کـلـه وويـنـم لـه خـپـو نـه مې زور وتـښتي

ته چې رانه وپو ښتي بــې تا بـه دجـوابـه شــم
سپينې تلې پاتې شم له خولې نــه مــې شوروتـښتي

زړه مې لکه بازغوندې پـه زړه بـانـدې قـابـولـري
مينې ته ايسار شي کـه د غـرونـو پـه لـور وتښتـي؟

ستاډير ملامت يمه محسن مې يې ګانه مــې کــړه
ځوان مې دې افغان ضمير دانه چې له پور وتښتـي

هر محفل کې ځان ورته اوس ستا دميني غل ښکاري
کوم خواته صياد د ستا دمـيـنـې لـه تـور وتـښتـي
۱۹۹۸/۹/۲/ جلال آباد

☆☆☆

مریض دمحبت

مریض د محبت یمه رنځونه سزا خورم
لحظه راته قیامت شو تهول وختونه سزا خورم

یو لفظ می خطا کړیدی اوس هم پری اعتراف کړم
توبه می نه قبلیږي اوس لفظونه سزا خورم

په مینه کی یې وسومه افسوس چی لمبه نه شوم
له خولی یی نه پریوځم پیغورونه سزا خورم

چی وخت ؤ نوی نوی نو یې غیره کی راگیر وم
په مینی چی مړه شوه اوس کلونه سزا خورم

تنها کی می د چاله لاسه ماتی شوی په زړه
اظهار کولی نشمه زخمونه سزا خورم

صیاده شرط یی دادی چی پښتو ورسره پریږدم
پښتون یمه انکار کووم شرطونه سزا خورم

۱۹۹۸/۹/۲۹ پیښور

☆☆☆

قطع

کله ژیړه باد وهلی الوچه شي
کله سره شي د موسم تازه منه شي
صفتونه او رنگونه یې بې شماردي
خوچې سره سپینه شي هرڅه نه بنایسته شي

☆☆☆

قطع

داپنډ دانالیري کړوپخپلوکی راځه
راځه چې سره دواړه نن پخه وکړو وعده
څوك دومره اوزگار ندي چې به مونږ سره پخلا کړي
نه څوك به څوك پخلا کړي نه څوك دومره دي ساده

☆☆☆

قطعه

PROPERTY OF ACKU 9277

په عدم کی یمه ناست دخپل اغیار یار
داځه رنگه کاروبار کی گرفتار یم
کله شونډی یی گلاب کله انگار شي
ورگډ شوی دغزلو په بازار یم.

☆☆☆

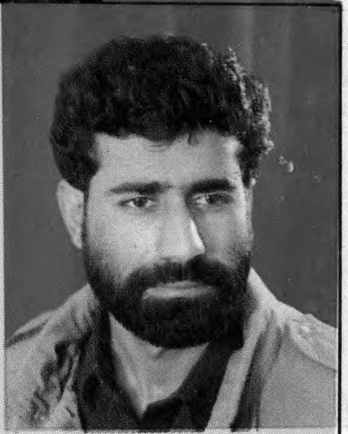

ښاغلی محمد رفیع صیاد د ډګروال محمد ساقي زوی پر کال ۱۳۵۰ هـ د ننګرهار ولایت د روداتو د ولسوالۍ په اخون کلي کې زیږېدلی دی. خپله زده کړه یې تر دویم ټولګي پورې په حصارک مزیني لومړني ښوونځي کې وکړه او بیا پر کال ۱۳۵۸ یې پېښور ته هجرت وکړ، چې نور ټول تعلیم یې په پېښور کې ترسره کړ.

پر کال ۱۳۶۹ د حضرت صدیق اکبر له لیسې څخه فارغ او پر کال ۱۳۷۱ د دعوت او جهاد پوهنتون د ادبیاتو پوهنځي انګلیسي څانګې ته بریالی او تر دریم ټولګي پورې پدې پوهنتون کې محصل او پر (۱۹۹۵) چې کله د دعوت او جهاد پوهنتون په پېښور کې وتړل شو، نو لومړی جلال اباد او بیا کابل پوهنتون ته لاړ، چې بالاخره پر ۱۹۹۶ یې د فراغت سند په ډېرو عالي نومرو تر لاسه کړ. ښاغلی محمد رفیع صیاد اوس په جلال اباد کې په فرهنګي او دفتري چارو کې بوخت دی.

له شعر او شاعرۍ سره یې شوق له کوچنیتوب څخه و، خو شعر ویل یې پر کال ۱۹۹۸ پیل کړ.

همدا اثر د شاعر لومړی کتاب دی، امید دی، چې ښاغلی صیاد به د پښتو ادب په بڼ کې ښایسته ډېر ګلونه وکري.

له لوی خدای (ج) څخه ورته د ښه ژوند او نور پرمختګ غوښتنه کوو.

محب الله اسرار

۱۷/۸/۲۰۰۰

پېښور